

Drugi je iz evanđela po Matiji i još je odlučniji: »Niemand kann zweien Herrn dienen«. ⁷⁷⁾

U životu, u borbi, u postupcima, u velikim i malim stvarima, odluke ljudi imaju biti čiste, jasne, nedvoumne. Ne može se služiti dva gospodara, ne može se biti na strani svijetla i tmine u isto vrijeme, ne može se biti u isto vrijeme za reformaciju i protivreformaciju, za napredak i za reakciju, za politički i crkveni apsolutizam i za slobodu naroda, ne može se čovjek istovremeno upravljati programima, odlukama i politikom pojedine ličnosti i biti za prava, običnoga muža (der gemeine mann, kako kaže Vlačić).

Kad je pisao onu poslanicu caru Maksimilijanu u nekoj maloj sobi sa sitnim prozorom u hladnom maglovitom Regensburgu, kraj gomile bolesne djece, pred svojim izgonom iz grada, Vlačić je bio spreman na sve. Isto onako, kao i u vrijeme opsade Magdenburga, kao i kasnije, kad su ga izbacili sa sveučilišta u Jeni i po najvećoj zimi, snijegu i ledu protjerali mu ženu i djecu iz grada. I sad su ga mogli zatvoriti, ubiti, protjerati. I pišući caru, Vlačić je birao riječ po riječ. Ali ta poslanica je najodvažniji pisani dokumenat koji je jedan Hrvat ikad uputio krunisanoj glavi, i to ne makar kojoj krunisanoj glavi, nego najmoćnijem caru Evrope. I iz toga dokumenta vidi se jasna, britka, čvrsta odluka labinskog Hrvata: između svijetla i tame nema pomirenja, nitko ne može da služi dva gospodara. Može car dati zatvoriti i ubiti kržljavog, starog, bolesnog Istranina, ali mu se Istranin nikad nije predao i nikad neće predati. On se pobrinuo da taj dokumenat tiska. Car ima silu, Vlačić ima svoje uvjerenje i svoju vjeru. On kritikuje cara, optužuje i osuđuje postupak uprave. Nekoliko dana poslije toga car će dati pristanak da se Vlačić zatvori. Vlačić će već putovati natrag

⁷⁷⁾ »Nitko ne može da služi dva gospodara«.